

til at være saa nænsom mod Stattenyderne, da en stor Del af dem, navnlig de, der have Kornvarer at sælge, og Æg, Smør, Kvæg og Heste, have Noget i Kyggen, hvorimod Soldaten ikke en Gang kan arbejde, men af Tjenesten nødes til at blive paa sin Post, og ikke kan staffe sig det Øvrige, men er sat paa Smal-hans. Seg ser ikke, at dette Forslag kan lide Skade derved, at man nu vedtager de 4 §. — det er mig ikke muligt at se —, og under denne Forudsætning er det, at jeg vil tilraade, at man vedtager de 4 §. Kan det oplyses for mig, at det kan skade Sagen, om vi vedtog dem, skal jeg heller ikke stemme for Forslaget om de 4 §. Seg vil endnu tilføje en Bemærkning, og det er den, at hvis der, naar der bliver stemt om Forslaget om de 4 §., er Meningsfæller, som stemme imod det, antager jeg, at de gjøre det, fordi de frygte for, at ellers vil dette nyttige Forslag helt falde igjennem, og ingenlunde fordi de skulde være mindre beredvillige til at give de 2 §. mere, end vi Andre, der ville stemme for dette Forslag. Det vil jeg udtrykkelig bemærke for at forebygge Misforstaelse. Seg skal efter Omstændighederne indfrænke mig hertil.

Aufmær: Det ærede Medlem, som nu satte sig, har en vis Tilhyllighed til at karakterisere Andres Foredrag som lange; forleden Dag fandt han, at jeg havde holdt et langt Foredrag, i Gaar holdt Krigsministeren et langt Foredrag, nu har det ærede Medlem holdt et langt Foredrag, og jeg skal sige, at hans Foredrag i Almindelighed gjøre det Indtryk paa mig, at de ere lange. Winther: Det gjør det ærede Medlems ogsaa paa mig; det kan godt være, men jeg har ikke tidligere tilladt mig at tale derom her i Salen. Under den Parforce-Tagt om Finantsloven, hvorunder vi befunde os; er det mig paa en Maade kjær, at det Vædringsforslag er fremkommet, som vi nu behandle, idet det tidligere ved den Afvisningspaastand, som blev nedlagt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), blev umuligt at udtale sig om Spørgsmaalet Kjerne. Da Liden allerede er saa langt fremrykket, som den er, og da jeg desuden skal give Hinget Leilighed til at komme ind paa selve Sagen ved at stille Vædringsforslag til 3die Behandling, vil jeg her afholde mig fra at komme ind paa Spørgsmaalet om det foreliggende Forslag i dets Helhed. Finantsministeren har allerede bemærket, at Forslaget, som det foreligger, maa undergaae nødvendige Vædringer, men dette vil der jo blive Leilighed til at tage Hensyn til inden 3die Behandling. Grunden, hvorfor jeg begjærede Ordet — og jeg begjærede det, den Gang Forslagsstilleren af Vædringsforslaget om 4 Skilling til de Menige havde Ordet for at begrunde det —, var netop for noget nærmere at komme ind paa dette Spørgsmaal. Der er den

Forskel mellem den ærede Forslagsstiller og mig, — skjøndt jeg ellers paa flere Punkter af de Spørgsmaal, som omhandle militære Opgaver er meget nærmere ved at være enig med ham end med mange Andre her i Salen, — at han betragter den Løn, der gives til de Menige, paa samme Maade, som han betragter den Løn, der gives til Statens Embeds- og Bestillingsmænd, hvilket jeg ikke gjør. Deri ligger Forskjellen mellem os, at jeg kun kan betragte den Løn, som Staten giver Soldaten, naar han opfylder den Alle paahvilende almindelige Borgerpligt: at fyldestgjøre sin Værnepligt, som det absolut Nødvendige til et nødtørftigt Livsophold, medens derimod Enhver vil indrømme, at det, som Staten giver Embedsmændene, ikke blot er det, som absolut nødvendigt hører til det nødtørftige Livsophold, men tillige er Lønnen for hans Arbeide. Thi medens Staten ved Lov kan presse hele det unge Mandskab ind i Hærens Række, ere vi endnu ikke komne saa vidt — skjøndt jeg skal indrømme, at vi have gjort Forsøg derpaa i de Forslag, der have foreligget til Hærløven — at indpresse Folk i Statens Tjeneste og kræve andre Ydelser af dem, end dem, man kræver af Folk Almindelighed. Men det er altsaa Forskjellen imellem os, at jeg mener, at det, som Staten har Forpligtelse til at yde Soldaten, er det, som hører til det absolut nødtørftige Livsophold. Om nu de 22 Skilling ere tilstrækkelige dertil eller ikke, skal jeg i dette Øieblik ikke gaa ind paa, men jeg skal kun sige, at naar man vil anstille Sammenligninger mellem Statens Bestillingsmænd og Soldaten, maa man jo huske paa, at Soldaten ikke lever af de 22 Skilling alene. Han har jo desforuden 1½ Pund Brød, Undermunderingspenge, fri Beklædning, frit Hus, Lys og Varme; dertil udreder han Intet, saa at man ikke jaaledes kan sige: dette Mennefte skal leve for 22 Skilling om Dagen; thi det er ikke sandt. Jeg siger dette nærmest med Hensyn til en Udtring af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solstein-Ledreborg), der syntes at staa i den Formening, at Soldaten skulde holde sig selv med Klæder. Et andet Medlem, fraaas over for, fra Syen (S. Madsen) mente, at jeg nærede Mistillid til de Menige, fordi jeg erklærede, at der var Hundreder, som ikke drog Omfarg for en forsvarlig Forpleining. Deri ligger ingen Mistillid til de Menige, kun en beklagelig Erfaring. Det er en Kjendsgjerning, som ikke kan modsiges, at blandt det unge Mandskab — og hvorfor skulde det være anderledes? — er der Mange, som sætte mere Pris paa f. Ex. at drikke sig en Kop Kaffe og spise sig en Bolle til end at gaa hen og faae sig en Ret varm Middagsmad. Dette er nu engang saa, det kan ikke negtes, og han er i mine Dine hverken værre eller bedre derfor: han er et ungt Mennefte, som i Øiblikket følger det, han har mest Lyft til, men der